

OKŁADZIONY (2) *part praet pass pf*

Oba o oraz a jasne.

sg m N okładziony (1). ◇ pl A subst okładzion(e) (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Na którego włożono wiele czegoś (1) :

Wyrażenie: »okładziony burdami« = obciążony (1): Onustus, Obicężony [!]/ okładzion burdami.

Mqcz 264a.

2. Pokryty warstwą czegoś [czym] (1) : domy máią ná kłztakt dzwonow ziemią okładzione dla wiátru y defzczu. *BielKron 447.*

Cf [OBKŁADZIONY], OKŁAŚĆ

LWil